

**"Et nyt bud giver jeg jer:
I skal elske hinanden" (Joh. 13:34).**

Jesus sidder til bords med sine disciple ved den sidste nadver. Han har lige vasket deres fødder. Om få timer vil han blive arresteret, dømt til døden og korsfæstet.

Når tiden er knap, og enden nærmer sig, siges ofte det vigtigste: den sidste vilje.

I denne sammenhæng nævner Johannesevangeliet ikke indstiftelsen af eukaristien/nadveren. I stedet beretter han om fodvaskningen og det er netop i dette lys, at det nye bud skal ses. Jesus handler først og derefter vejleder han, og derfor taler han med autoritet.

Loven om kærlighed til næsten eksisterede allerede i Det Gamle Testamente: "Du skal elske din næste som dig selv" (3. Mosebog 19:18). Men Jesus kaster et nyt lys over det, nemlig gensidigheden. Det er den gensidige kærlighed, der både gør disciplene til et fællesskab og bliver deres kendetegn. Den har sine rødder i selve det guddommelige liv, i treenighedens dynamik. Og takket være Sønnen får mennesket mulighed for at få del i det.

Chiara Lubich gør dette klart med et billede, der kan hjælpe os til at forstå noget af det: *"Da Jesus kom til jorden, kom han ikke ud af ingenting, som det er tilfældet for enhver af os, han kom nemlig fra Himlen. Når en emigrant tager til et fjerntliggende land, tilpasser han sig dets nye kultur, men tager også sine egne skikke og vaner med sig. Og ofte fortsætter han med at bruge sit eget sprog. På samme måde har Jesus tilpasset sig menneskenes liv på jorden. Men fordi han var Gud, tog han treenighedens livsstil med sig, nemlig kærligheden, den gensidige kærlighed."*¹

"Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden."

Her kommer vi til kernen af Jesu budskab, som fører til livskraften i de første kristne fællesskaber og som også i dag kunne være et kendetegn for alle vores grupper og foreninger.

I en kultur, hvor gensidighed er en levende realitet, giver livet mening, man får styrke til at komme videre i de svære eller smertefulde stunder, man føler sig støttet i de uundgåelige problemer og man oplever glæden.

Hver dag står vi over for mange udfordringer: pandemien, polariseringen, fattigdommen, de mange konflikter. Tænk hvis vi formåede at omsætte dette Ord i praksis i vores hverdag! Så ville vi se en anden fremtid for os, vores øjne ville blive åbnet for Guds plan for menneskeheden, og håbet ville gry. Men hvem forhindrer os i at lade dette liv få en genopblomstring i os selv? Og dermed skabe broderlige relationer omkring os, som i sidste ende kunne omfatte hele verden?

"Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden."

Marta er en ung frivillig, der hjælper indsatte med at forberede sig til universitetseksamener.

"Første gang jeg gik ind i fængslet mødte jeg skrøbelige mennesker med alle former for frygt. Jeg forsøgte at opbygge et forhold til dem, først og fremmest professionelt, men også et venskab baseret på respekt og vilje til at lytte. Jeg indså hurtigt, at det ikke kun var mig der hjalp fangerne, men at de også var en støtte for mig. Engang, mens jeg hjalp en studerende med en eksamen, mistede jeg et familiemedlem. Samtidigt modtog denne fange sin endelige dom efter at have appelleret. Begge havde vi det skidt. I løbet af undervisningen så jeg, at han var tyngt af en stor lidelse, som det lykkedes ham at fortælle mig. At bære denne smerte sammen hjalp os med at komme videre.

*Efter eksamen kom han hen til mig for at takke mig. Han sagde, at han bestemt ikke kunne have gjort det uden mig. På den ene side havde jeg mistet nogen fra min familie, men på den anden side følte jeg, at jeg havde reddet et liv. Og jeg forstod, at gensidigheden giver os mulighed for at skabe ægte relationer, venskab og respekt."*²

Letizia Magri

¹ Chiara Lubich, *Maria trasparenza di Dio*, Città Nuova, Rome 2003, side 72-73.

² Se <http://www.unitedworldproject.org/workshop/unesperienza-al-di-la-delle-sbarre-relazioni-di-cura-reciproca/>.